

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **R. K.**, skazanego art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 29 kwietnia 2025 r.
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 24 maja 2019 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 112/19,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 29 października 2018 roku w sprawie o sygn. akt IV K 84/18
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku skazanego R. K. o wznowienie
postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 5 marca 2025 r. R. K. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 maja 2019 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 112/19, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29 października 2018 roku w sprawie o sygn. akt IV K 84/18. W treści pisma wnioskujący zakwestionował ocenę materiału dowodowego oraz trafność poczynionych ustaleń faktycznych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani też do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1/5; 6 października 2015 r., V KO 56/15, LEX nr 3530681).

W złożonym przez R. K. wniosku brak jest argumentacji choćby potencjalnie wpisującej się w podstawy wznowienia. Na tle prezentowanej przez skazanego argumentacji wypada zaznaczyć, że jego niezadowolenie z ustaleń faktycznych czy oceny materiału dowodowego nie mogą stanowić podstawy do wznowienia postępowania sądowego. Podkreślić bowiem trzeba, że postępowanie wznowieniowe nie stanowi powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji. Tym bardziej niezasadne na tym etapie jest eksponowanie uchybień w ocenie materiału dowodowego, który znany był sądom orzekającym w postępowaniu merytorycznym, a to właśnie czyni wnioskodawca. Wszystkie te okoliczności zostały bowiem poddane ocenie w toku właściwego postępowania jurysdykcyjnego. Właściwym polem do kwestionowania oceny dowodów czy błędnych ustaleń faktycznych jest postępowanie apelacyjne, które zresztą obrońca R. K. skutecznie zainicjował. Wznowienie zaś prawomocnie już zakończonego postępowania może nastąpić wyłącznie w ściśle określonych przez ustawodawcę podstawach. Takich jednak we wniosku nie wskazano.

Sąd Najwyższy nie stwierdził także zaistnienia przesłanek wznowienia z urzędu, o których mowa w art. 542 § 3 k.p.k.

W oparciu o powyższe stwierdzić zatem trzeba, że zmaterializowały się przewidziane w art. 545 § 3 k.p.k. podstawy do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie jako oczywiście bezzasadnego, bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go przez adwokata i brak opłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]